

jon. Ehhez még hozzátehetjük Kodolányi János szavait, aki szerint a *Puszták népe* cselédsége az abesszíniai rabszolgaság színvonalán él, a bölcsőtől a sírig, és hogy menekülés e rabszolgaságból csak a Mennyek Országába van.

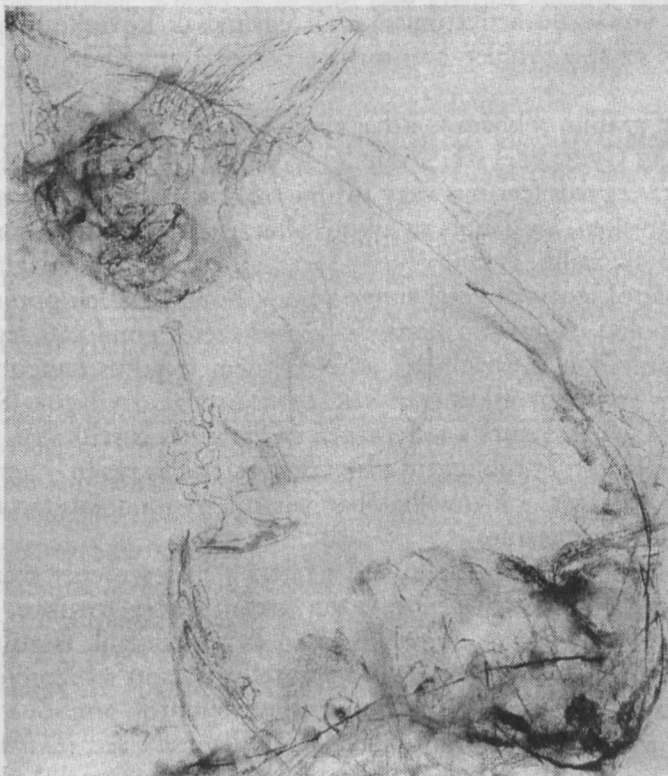
Lázár Ervinnek azért is lehetett mersze a mágikus menekülés útjait a Csillagmajorig elvezetni, mert ő is gyermekkorának parlátát adja, benne is önnön – csodákra érzékeny, titkokra fogékony, játékoságra kész, együttérzéssel teli – lelkének múltja él.

Kötetével igen messzire jutott:

a maradandóság közvetlen közelébe. Oda, ahol nem szülőföldje másik szülőttje, nem

az „óriás” előd, Illyés Gyula várja, hanem ahol Tamási Áron a második mesemondó. Az első pedig Mikszáth Kálmán, akitől szintén biztatást kaphatott. A *Galamb a kalitkában* előszavában írta: „A múzsa is kivénült dáma már. A háztartása is más volt azelőtt; szép szobalányát, a Phantasiát, elbocsátotta szolgálatából s a helyett egy szurtos, mogorva mindenest tart: a Megfigyelést”. A Csillagmajor merész-sége: egy szép szobalány rehabilitálása, a fantázia visszahelyezése a jogaiba és a szerepeibe. (*Osiris*)

Márkus Béla

RUTKAY SÁNDOR: BOHÓC (1995)

